

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4908/2022
26.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Петар Недељковић, адвокат из ..., против туженог „Futura Plus“ Београд, кога заступа пуномоћник Божур Лакетић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 64/22 од 08.09.2022. године, у седници већа одржаној 26.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 64/22 од 08.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Трстенику П1 1/20 од 05.10.2021. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиле и поништено решење туженог о отказу уговора о раду заведеног код туженог под бројем ... од 01.07.2016. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили на име накнаде штете у висини изостале зараде због незаконитог решења о престанку радног односа за период од 01.07.2016. године до 31.01.2021. године исплати износ од 1.729.019,00 динара са законском затезном каматом на појединачне опредељене износе од доспелости до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 244.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 64/22 од 08.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужени из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повред из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на основу уговора о раду од 01.10.2014. године, на неодређено време, на пословима ... у малопродајном објекту у ... код ... . Решењем туженог од 01.07.2016. године, тужили је отказан уговор о раду са пратећим анексима због учињене повреде радне обавезе. Оспореним решењем тужили је стављено на терет да дана 01.06.2016. године (када је извршена контрола малопродајног објекта у којем је тужила радила) није ажурно и благовремено водила књигу евиденције промета роба и услуга (кепа књига), тако што није евидентирала улаз робе, нити промену цена робе, као и да том приликом није извршила „чекирање“ контролора, односно проверу идентитета преко ПОС терминала на основу службене легитимације. Тужени је овако понашање тужиле окарактерисао као несавесно и немарно извршавање радних обавеза, због чега јој је отказао уговор о раду. Током поступка је утврђено да тужила наведеног дана није могла да унесе све промене на време, због повећаног обима посла у јутарњим часовима, а формалну проверу контролора који је ушао у киоск, тражећи му службену легитимацију, није извршила из разлога што је уобичајена пракса да се легитимација не тражи уколико запослени контролора познаје, а тужила је познавала ББ који је тог дана вршио интерну контролу киоска.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да на страни тужиле не постоји кривица, нити у њеном понашању има несавесног и немарног извршавања радне обавезе, из чега произлази да тужила није извршила ни повреду радне обавезе која јој је стављена на терет. Из ових разлога усвојили су тужбени захтев, поништили решење о отказу уговора о раду и обавезали туженог да тужили исплати накнаду на име изгубљених зарада.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених суда да се спорном приликом у радњама тужиле нису стекла обележја повреде радне обавезе из члана 66. став 2. тачка 1, 10. и 11. Правилника о раду туженог и члана 18. став 2. тачка 1, 11. и 12. Уговора о раду, чиме није образован ни отказни разлог из члана 179. став 2. тач. 1. и 5. Закона о раду.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе и ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

Наиме, из садржине наведене законске одредбе произлази да је кривица основ одговорности запосленог за повреду радне обавезе, при чему је терет доказивања постојања чињеница које формирају отказни разлог на страни послодавца. У конкретном случају, тужени није доказао у чему се састоји кривица тужиле, с обзиром да као послодавац није обезбедио услове рада који би тужили омогућили да своје обавезе извршава ажурно и благовремено, јер својим актима није ближе уредио поступање запослених у ситуацији повећаног обима посла, уз истовремено постојање обавезе благовременог уношења податка и промена везаних за робу у киоску, односно шта би у таквој ситуацији био приоритет за запослене. По оцени овог суда, не може се говорити о кривици тужиле и када се има у виду место рада тужиле и време извршене

интерне контроле (... , 09,30 сати ујутру када је фреквенција људи повећана), те налог послодавца да киоск не сме да се затвара, а муштерије морају бити одмах услужене. Из наведеног произлази да је приоритетна обавеза запосленог да услужи муштерије, што је тужила и учинила. Истом закључку води и изјава сведока ВВ да се и њему дешавало у пракси да продаје робу из киоска, а да тој роби није извршио нивелацију и исту није унео у Кепа књигу због гужве. Такође, имајући у виду да је пракса код туженог да запослени рачунопологач не мора да изврши и формалну проверу контролора, уколико истог познаје (с обзиром да исто поступа и наведени сведок), произлази да је тужила поступала на уобичајени начин као и увек, јер је познавала контролора, па јој се онда не може такво понашање ставити као повреда радне обавезе.

Супротно наводима ревизије, поступање тужиле током рада, спорног дана, било је уобичајено, а одсуство кривице која је неопходан услов да би дошло до повреде радне обавезе, чини наведено побијано решење туженог незаконитим, како су то правилно закључили и нижестепени судови. Запослени одговара за повреду радне обавезе само ако се у поступку који претходи доношењу отказа уговора о раду утврди његова кривица за учињену повреду, а што у конкретном случају тужени није доказао. У том смислу, неосновани су наводи ревизије да тужила није доказала да у њеном поступању нема кривице, јер је на туженом терет доказивања да је тужила својом кривицом учинила повреду због које јој је престао радни однос.

Такође, неосновано се ревизијом оспорава оцена доказа, јер се тиме на посредан начин оспорава правилност утврђених чињеница, а што није дозвољен ревизијски разлог сходно члану 407. став 2. ЗПП. Осим тога, тужени у ревизији понавља жалбене наводе о којима се другостепени суд детаљно и јасно изјаснио.

Како је решење о отказу поништено као незаконито, то је правилна и одлука за накнаду штете на име изгубљене зараде, чија је висина утврђена налазом и мишљењем судског вештака.

Из изложеног, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев туженог за накнаду ревизијских трошкова је одбијен, имајући у виду да тужени по ревизији није успео, па је сагласно одредби члана 165. став 2. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић